

Kalász Márton

Esti hajó

Én – élénk, s kis tátogetó,
 tudva, ma alkonyt él, szel az esti hajó –
 sétáltat jó rokon, helyre épp ültetett,
 a parti csárdába be kézről vihetett.
 Oly szívek voltak s gyakran, város hétvégeink,
 ők a város, a falu mi, nem olyan messze kint.
 Anyánk nem bízott, de örült, ily kedvelt a fiú,
 s jónevű öccsére, névre ő, épp okkal s hát hiú.
 Mindazonáltal ott áll a szombati kerék már,
 bentalvás csomagja, néha nézhet, ki kit vár –
 s majd a hajó, bontva fényét, félve szép, toldhatom,
 topakodva kis ünnep tény közt; s hol a rokon, a rokon.
 Mondanánk, ma – már ezzel így, s a történet kerek?
 Bent vagy kint, halk önszóalás: búcsú, szép s kedvtelt, még
 ahány gyerek.

AZ IDŐS GÖRGEY

Át a pallón

mintha egy bárnak kellene át-
mennie a keskeny pallón, megriad
kövülte ez, föld, levek lüktetni kezd
fölötte a fán, a sárguló tűz, a

szóval levek rettenet: mi lesz veled? az erdő
suttog, biztat messre, mintha segítene
a bárnak maga van, s kellene át-
mennie a keskeny pallón — (mondani: így

szavak félnek fehérből, tetovásnak
ha remélni volna, néme át könyörgőn)

mintha egy bárnak száma el magát
száma magát, átulgy a pallón, vakmerő lesz
könyű, igaz bárnak: hiába nem hisz
abban, segít, ha hát karral vársz odaát

Vándorlás = = =

Most változik át a levél
szilái mossa, nem-levélle.

Figyelhetem az ablakomból
milliméternyi színváltozását
naponta;
után mégis nélkülöz
lesz egyszerre nagy sárga szívóé.

S én elaludtam a pillanatot —

sose tudom meg azt, mikor
történt! S vajon mezegetett-e
vagy inkább csak ablakon ősi
nyes kékjét nézte: hol lehetek —

s ha ott állnék, érdemes volna-e
beavatnia engem e reinkarnáció
titkába;

így, épp a halál előtt.

Parainesis

áldozatnak magadat győztesen ne ajánld föl
 szenvedtél ne kéréledjön a bűny
 ne boldogságra előre, mint a félénk tüzefta
 ne mond, hogy általuk te csak megfontatol

a kígyó nem remeg, igaz, az útvallo'
 lappang s keményen mindent a romló sötétben
 egyik rálép, másik összemarja a másikat
 kígyót nem hallott még ráuk kiáltani senki

fölveti fejét most beünn a vakmerőség
 másokban korgasztja fejét a sunyiság
 szenvedtél oly bányú nézzen felhőtlen keppel
 szemiköz bölcsességgel állj, mint kemény tüzefta

mi vagyunk szerepüknek ma is fölé rendelése
 hogy megpróbáltassanak rajtunk s kivétessenek